

Assum Guardiola va néixer a Mata l'any 1973 i viu a Salt des de fa més de deu anys. Va estudiar filologia catalana a la UdG i escriptura creativa a l'Escola d'Es-criptura de l'Ateneu Barcelonès. Ha intentat fer de les seves passions –la literatura i l'escriptura– la seva feina. És cofundadora de Factoriadelletrés, empresa que es dedica a l'escriptura creativa i a la comunicació escrita, i també treballa de llibretera i coordina clubs de lectura.

Les xanquetes

Arriba a l'illa de palmeres tortes i sorra blanca, i el primer que fa és comprar-se unes xanquetes, fàcils de treure i ideals per respectar el costum local de descalçar-se abans d'entrar a temples, cases i comerços. Descendeix cap a la platja i aviat nota com les xanquetes s'adapten als seus passos. N'hi ha a per tot arreu, abandonades i disperses, testimonis muts de joves de pell bruna i ventres llisos, barrets de palla i pantalons curts. L'illa es fon en fanals vermells, música i postes de sol taronges.

El mar arreplega el verd de les palmeres i la transparència del cel. Està envoltada de ressorts enlairats per estructures de fusta de terrasses de taules baixes empolegades de sorra blanca. S'allibera de les xanquetes i enfonsa els peus en la textura fina. Abandona la tovallola i s'enfondeix dins l'aigua, a poc a poc. Es deixa anar pel vaivé de les ones. Lluny de tot. Sense pressa. Un batut de coco i l'aigua del mar càlida.

Es deixondeix i es dirigeix cap a l'*Smile*, la botiga on s'exposa de tot en un espai reduït. Deixa les seves xanquetes noves, negres i amb la tira blanca llam-pant, al costat d'unes de raquíques i velles, suposa que de la noia rossa que hi ha a dins. Agafa el que necessita: te verd fred, unes cerveses, crema solar i un pot antimosquits. S'ha quedat sola al petit local. La mestressa li dedica un somriure de dents blanques i ulls estirats. I és quan es disposa a tornar-se a calçar les xanquetes que s'adona que no hi són. Desaparegudes. Es topa amb les d'abans, ben alineades, de sola molt plana i gastada, arrugades i amb una tira gairebé inexistent. La noia del local s'encongeix de braços i somriu. No ha deixat de somriure.

Passen els primers segons de desconcert. Surt a fora, descalça, i trepitja la calçada pavimentada. Bull. Arronsa els dits dels peus nus i torna a entrar a dins. Es posa les xanquetes de la noia que li ha robat les seves, i procura que les plantes dels peus no li encaixin amb els solcs deformats. Li van petites, i li crema la pell. Adherida a les xanquetes imposades i transformada en fúria, exclama: «Turistes!».

ASSUM GUARDIOLA

Patricia Torras

*L'illa es fon en fanals vermells,
música i postes de sol taronges*